

Кальовиятъ вѣлкѣ липсалѣ презъ нощѣта. Деньтъ мина въ тревога. Стариятъ и другитѣ мислѣха, че вѣлкѣтъ е хваналѣ гората. Само Кальо остана на своето — вѣрваше, че ще се вѣрне.

Но до залѣзъ-слѣнце вѣлкѣтъ не се яви. Кальо ходѣше неспокойно по двора, взираше се къмъ откритото поле, оглеждаше небето. За зло, развали се и времето. Спустнаха се облаци надъ хоризонта, завѣ северенъ вѣтъръ, който отъ часъ на часъ се засилваше. Завалѣ и снѣгъ. Къмъ вечерѣта надъ полето се носѣше вече снѣжна буря, пишѣха вихрушки покрай сградитѣ и слѣпѣха всичко живо. Изведнажъ притѣмнѣ. Хората настаниха набързо добитѣка, зарезиха оборитѣ и се прибраха за вечеря. Кальо и стариятъ останаха последни навнѣ.

— Какво, ти още ли го чакашъ? — тросна му се бащата. — Я по-добре вижъ дали кучетата сж по мѣстата си и ела да вечеряме.

Кальо не отвѣрна нищо. Той трѣгна къмъ овцетѣ, но на две крачки отъ кошарата нѣкой го тласна силно по бедрото. Той политна и бързо се извѣрна. Предъ него стоеше вѣлкѣтъ, разкращенъ въ снѣга. Единъ мигъ се гледаха мълчаливо двамата — човѣкѣтъ и звѣрътъ. Тѣ като че ли се изследваха и преценяваха единъ-други. Вѣлкѣтъ бѣше изморенъ, съ хлѣтна ли отъ гладъ хлѣбоци, съ проскубана козина и заледени до колѣнетѣ крака. Накрай овчарѣтъ изрѣмжа: — „Е, казвай сега, де е по-харно: тукъ или въ гората?“

Вѣлкѣтъ примига, подвижи се и весело подскочи къмъ него. Овчарѣтъ разбра: този бѣше привичниятъ му жестъ, съ който обаждаше, че иска да яде.

— Ахаа, гладенъ! — засмѣ се злобно Кальо и мигновено въ ума му блесна зла мисль. Но старецѣтъ сжщо бѣше приближилъ и ги гледаше.

— Гладенъ е, дай му да яде — каза бащата. — Нека разбере, че само тукъ има храна за него.